

РЕШЕНИЕ № 4

гр. София, 18.06.2012г.

АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, III състав, в открито заседание на дванадесети юни две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВЕСЕЛИНА ВЪЛЛЕВА
ЧЛЕНОВЕ: 1. ВЕНЕЛИН ИВАНОВ
2. НЕЛИ СИГРИДОВА

Сложи за разглеждане **ВНЧД №84 по описа за 2012 г.**, докладвано от съдия Венелин Иванов, с участието на прокурора Станинска и секретаря Росица Иванова за да се произнесе взе предвид следното .

Производството е по реда на чл.341 ал.1 вр. чл.306 ал.1 т.1 НПК.

ОБРАЗУВАНО е по частна жалба на осъдения А. С. Р., срещу определение на 6-ти състав на Специализирания наказателен съд, с което съда е определил на осъдения едно общо най тежко увеличено наказание по наложени наказания с присъди НОХД№517/2011г. по описа на РС К., по НОХД№ 387/2011г. на ОС К. и по НОХД№242/2012г. на СпНС, като му е определил едно общо най-тежко наказание „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА" за срок от ЧЕТИРИ ГОДИНИ, което на основание чл.24 НК е УВЕЛИЧИЛ с ЕДНА ГОДИНА „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА", като увеличеното най-тежко общо наказание е определено в размер на ПЕТ ГОДИНИ „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА". На основание чл.23, ал.3 от НК е присъединил наказанието „ГЛОБА" в размер на 10 000 лева, наложена по НОХД№ 242/2012г.

Съобразно чл.59, ал.1 от НК първостепенния съд приспаднал времето, през което осъденият А. С. Р. е бил с мярка за неотклонение „задържане под стража" по НОХД№ 242/2012г. по описа на СпНС, считано от 16.09.2011г. до 11.10.2011г., както и времето, през което А. С. Р. е изтърпял наказание „лишаване от свобода" по НОХД№ 517/2011г. на РС К. от 11.10.2011г. до деня на съдебния акт.

Срещу това определение е постъпила жалба от осъдения А. С. Р., в която твърди, че увеличаването на наказанието лишаване от свобода по реда на чл.24 НК е несправедливо. С жалбата срещу определението се иска отмяната му в тази част, а в останалата да бъде потвърдено.

Осъденият и въззивен жалбоподател А. С. Р. се явява в съдебно заседание, лично и със защитника си адв.Б. Ц. – служебен защитник от досъдебното производство, поддържа жалбата, не сочи нови доказателства. Защитата пледира, че увеличението на наказанието е несправедливо, немотивирано и не съобразено с действащата съдебна практика. Същевременно се признава, че множеството извършени престъпления за кратък период от време характеризират осъдения като личност със завишена степен на обществена опасност, а наложеното съвкупно наказание се увеличава само когато най-

тежкото наказание не е достатъчно за постигане целите на закона. Цитираната съдебна практика на ВКС в Решение №555/2002 г на ВКС по наказателно дело № 460/2002 г. и Решение № 606/2002 по наказателно дело № 517 /2002г. според защитата са подкрепящи аргументи в полза на оспорването на акта на първоинстанционния съд.

Представителя на държавното обвинение пледира, че постановеното от първоинстанционния съд определение е изцяло правилно, а жалбата е неоснователна. В подкрепа на пледираното искане се акцентира върху обстоятелството, че осъденият е с трайни престъпни навици, което се установява от справка му за съдимост. Въз основа на нея се посочва, че А. С. Р. към настоящия момент е осъждан единадесет пъти, все за тежки умишлени престъпления, включително и за престъпни деяния извършени като непълнолетен, които е продължил и след навършване на пълнолетие. Според прокурора, увеличението на наказанието е и заради установената престъпна упоритост, тъй като през времето, когато не е изтърпявал наказание „лишаване от свобода“, той отново е вършил престъпление.

Въззивният съдебен състав, след като обсъди доводите на страните, доказателствата по делото и при цялостната проверка на обжалвания съдебен акт на основание чл.314, ал. 1 от НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срок от лице, което има право на жалба. Въз основа на оценката на събраните в производството по чл.306, ал.1, т.1 от НПК доказателства първостепенният съд е достигнал до правилни фактически констатации, касаещи наличието на осъждания на А. С. Р. с различни присъди, като по три от тях, а именно – по НОХД 517/2011г. и НОХД 387/2011г. по описа на К. РС, и по 242/2012г., е постановено едно общо, най-тежко наказание „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА" за срок от четири години. Срещу групирането на тези наказания, не е налице жалба, нито протест.

Въззивният съдебен състав намира, че при така установените обстоятелства от фактическа страна, първоинстанционният съд правилно и обосновано е извършил групиране на наказанията, като е проверил наличието на предпоставките по чл.25, ал. 1 вр. чл.23, ал. 1 от НК за определяне на общо наказание измежду наложените по отделните присъди наказания. Престъпленията, за които е осъден, са извършени преди да има влязла в сила присъда за което и да било от тях, наложените наказания са от един и същи вид, поради което между тези четири присъди са налице условия за определяне на общо наказание. Именно така е сторено от първоинстанционния съд, с което са съобразени материално правните предпоставки по чл. 25, ал. 1 вр. чл. 23 от НК.

Настоящата инстанция преценява, че обосновано и правилно първостепенният съд е приложил разпоредбата на чл.24 от НК, поради което намира ЖАЛБАТА за неоснователна.

При така установените обстоятелства, касаещи осъжданията на А. С. Р., първоинстанционният съд е направил верен извод, че са налице основанията за прилагане на разпоредбата на чл.24 от НК, като е увеличил наложеното най - тежко наказание с ЕДНА ГОДИНА „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА". При извършеното увеличение на наказанието е бил спазен законовия принцип, че

увеличеното по този ред наказание не може да надминава сбора на отделните наказания по влезлите в сила присъди.

Оплакването в жалбата за несправедливост на наказанието, предвид увеличаването му по реда на чл.24 от НК, се явява неоснователно. Както е констатирано и в мотивите на обжалваното определение, А. С. Р. е осъждан общо единадесет пъти за извършени едни и същи общоопасни престъпления против здравето и срещу разпространението на наркотици по чл.354а НК и срещу собствеността. **Налице е значителна продължителност престъпна дейност на подсъдимия – престъпленията, които е започнал да извършва са от 1997г., когато е бил непълнолетен, в който период е извършил две престъпления, за които е извършена кумулация. Част от деянията са и при условията на опасен рецидив, което е изтъкнато и съобразено от първостепенния съд.** Изтърпените до момента наказания лишаване от свобода не са довели до необходимата възпитателна роля и последният е продължил да извършва престъпления.

Съображенията на защитата, позовавайки се на Решение №555 от 11.11.2002г. по н. д. №460/2002 г., П н. о. на ВКС, а именно че "множеството извършени престъпления за кратък период от време характеризира подсъдимия като личност със завишена степен на обществена опасност, която обаче не може да е единственото основание за приложение на чл.24 НК, а от доказателствата да следва извода, че определеното общо наказание няма да осъществи своето поправително и превъзпитателно въздействие." е несъстоятелно. Първостепенния съд е посочил в мотивите си, че именно многократните осъждания и ефекта от наложените многобройни наказания, не са повлияли превъзпитателно и поправително, а при определяне на размера на наказанието с което увеличено общото най – тежко наказание, не е приложена нормата на чл.24 НК в максималния и размер, като наказанието вместо с две години, което е било възможно е увеличено само с една година. Така съда изцяло е възприел и обсъдил както утежняващите, така и смекчаващите обстоятелства, като е преценил, че целите на определеното общо най-тежко увеличено наказание, ще бъдат постигнати с увеличението му с една година.

В същия смисъл настоящия въззивен състав, намира несъстоятелно и позоваването на Решение № 606 от 04.12.2002 г. по н. д. № 517/2002 г., П н. о. на ВКС, където се посочва, че *"увеличаването на определеното общо най-тежко наказание за престъпленията от съвкупността по чл. 24 НК трябва винаги да е съпроводено с мотиви. Липсата им води до невъзможност за проверка на правилното приложение на закона от контролната инстанция."* В противовес на това, са прецизно и изчерпателно посочените основания за увеличението на наказанието, като първостепенния съд, в контролирания акт е обсъдил, както многократните осъждания, като е посочил освен това задълбочено, че част от тези престъпления са извършени като непълнолетен, а друга представляват опасен рецидив – като такива са наказанията по НОХД 426/2005г., НОХД 422/2005г., НОХД 1805/2008г., НОХД 517/2011г., НОХД 387/2011г., вкл. и за престъплението за което е наложеното наказание от СпНС по НОХД 242/2012г.

Настоящия въззивен състав, въз основа на посоченото и като установява, че в контролирания акт на съда е намерило израз правилното заключение, че подсъдимият има вече формиран трайни престъпни навици и начин на живот и престъпен светоглед. От посоченото правилно първостепенния съд е достигнал до изводите, че осъдения е с по-висока обществена опасност, поради което и с оглед реалното му превъзпитание и възпрепятстване извършването нови престъпления, спазване на закона и добрите нрави, е наложително наказанието да се увеличи по смисъла на чл.24 НК. Правилно първостепенния съд е съобразил, че с оглед постигане целите на наказанието по смисъла на чл.36 НК следва да се приложи разпоредбата на чл.24 НК. Посоченото обстоятелство изисква по-продължителен престой на осъдения в местата за лишаване от свобода за постигане целите на наказанието по чл.36, ал. 1 от НК.

Предвид на това, съдът счита, че за постигане на целите на наказанието и най - вече, за превъзпитаване на дееца към спазване на закона, първостепенния съд правилно е обосновал приложението на разпоредбата на чл.24 от НК, като е увеличил определеното най - тежко общо наказание, със срок, който не е максималния възможен, а е възприел увеличение с една година по-малко от максималния възможен по см. на чл.24 НК, т.е. до една втора, при стриктното спазване на забраната за надвишаване на срока, с който е увеличено наказанието, да не надвишава сбора на отделните наказания.

Като не установи наличието на други основания за отмяна или изменение на атакуваното определение, воден от изложените съображения и на основание чл. 341, ал. 1 във вр. с чл. 306, ал. 1, т. 1 от НПК, III състав на АСнС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение от 17.04.2012г., постановено по НЧД №449/2012 г. по описа на СНС, VI състав.

Определението не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.